

Chương 24

Cứu nàng một lần (2)

Sở Dật Đình thô bạo đưa tay, hung hăng kéo Tô Hồng Tụ ra sau lưng, khoảnh khắc khi tay phấn trắng tinh tế nhỏ bé xương cốt rõ ràng bị bàn tay màu lúa mạch bao trong lòng bàn tay, Tô Hồng Tụ kinh ngạc trong lòng, cặp mắt quỵn rũ mở to kinh ngạc quét qua Sở Dật Đình, cũng không giãy giụa, cũng không lên tiếng.

Trong chớp mắt khi Sở Dật Đình đưa tay túm lấy Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ nghe rõ ràng tiếng lòng hấn.

Khôn kiếp! Lại dám lừa nàng! Nếu có người dám đá thương nàng, ta nhất định sẽ chặt người nọ làm trăm mảnh, nghiền xương thành tro!

Tô Hồng Tụ không khỏi trừng lớn mắt, mang theo điềm hoài nghi, lại hết sức không hiểu nhìn về phía Sở Dật Đình.

Không phải hấn vẫn muốn làm thế nào để tóm nàng trở về sao? Mới vừa rồi, trong nháy mắt khi nàng và tiểu nhị kè vai đi từ phòng bếp ra, nàng còn nghe trong lòng hấn nghĩ: Nàng không phải yêu tinh dâm dục, thuật sĩ trong cung có thể không đối phó được nàng, ta phải bớt thời gian đi một chuyến lên núi Khung Lung, hỏi sư phụ xem làm thế nào để bắt được yêu tinh này.

Nhưng mà, khi nàng đồng ý về nhà cùng tiểu nhị, khi nàng vui vẻ ra mặt đưa tay về phía tiểu nhị, ý nghĩ trong lòng Sở Dật Đình lập tức thay đổi, ngược lại lo lắng và sốt ruột nóng rực như núi lửa phun trào bộc phát từ chỗ sâu nhất trong đáy lòng.

Thế tới của quan tâm này hung hãn, hoàn toàn không thể che giấu, giống như một luồng nhiệt dồn dập, xuyên qua cái nắm tay của hai người, đánh thẳng vào trái tim ngây thơ mê hoặc của Tô Hồng Tụ.

Thật kỳ quái. Từ khi nàng ra đời cho đến bây giờ, toàn bộ năm trăm năm, trừ Hồ Cửu ca, cho tới bây giờ Tô Hồng Tụ chưa bao giờ đọc được kịch liệt như thế từ trong lòng bất kỳ ai, quan tâm và sầu lo nóng đến mức gần như đá thương nàng.

Tô Hồng Tụ ngơ ngác nhìn Sở Dật Đình chắn trước người mình, lưng cao lớn bèn chắc như ngọn núi, trong lòng đột nhiên bị nhét đầy, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói những gì.

Sở Dật Đình vẫn không nhúc nhích chặn trước người Tô Hồng Tụ, lực bàn tay hấn giống như thứ gì bảo vệ, vững vàng siết chặt bàn tay nhỏ bé tinh tế trắng mềm như phấn của Tô Hồng Tụ.

Mắt tiểu nhị thấy mỹ nhân nhi mềm mại sắp vào tay, lại đột nhiên bị người cắt đứt, sinh lòng không vui, híp mắt, lạnh lùng nhìn Sở Dật Đình trước mặt: “Vị này là?”

Sở Dật Đình vốn lười pha trò với đối phương, vung tay, “Xoạt” một cái rút bội kiếm bên hông: “Cút! Lần sau đừng để ta nhìn thấy ngươi!”

Động tác của Sở Dật Đình vô cùng kịch liệt, lúc rút kiếm lơ đãng kéo nón che mặt trên đầu xuống, giây phút khi dung nhan tuấn mỹ vô song xuất hiện trong mắt mọi người, trong quán vịt nướng lập tức vang lên tiếng hút khí, một nhóm lớn chúng thực khách lại đỏ mặt.

Sau khi tiểu nhị thấy mặt chân thật của Sở Dật Đình, hơi kinh ngạc, thâm nghĩ sao lại là tên tiểu tử này.

Lúc trước hai người đã từng gặp nhau một lần ở trạm dịch, tiểu nhị cũng không ngại trang nữa, chấp tay về phía Sở Dật Đình, hơi mỉm cười nói: “Thì ra là Lục Vương gia, tại hạ đường đột, tại hạ cũng không biết cô nương này là người của Vương gia, thất kính thất kính.”

Tiểu nhị ở bên kia cúi người chấp tay thi lễ với Sở Dật Đình, nhưng Sở Dật Đình lại không hề nhìn hấn một cái nào, kéo tay Tô Hồng Tụ, không nói hai lời, kéo theo nàng lôi ra tiệm vịt quay.

Tiểu nhị ở phía sau si ngốc nhìn, mãi cho đến khi hai bóng người một cao một thấp, một lớn một nhỏ này hoàn toàn biến mất ở góc đường, hấn vẫn chưa thỏa mãn, lưu luyến, “Xoạt” một tiếng mở ra cây quạt vẫn giấu trong tay áo, than thở phe phẩy quạt đi vào phía sau.

Động tác phong lưu không vào khuôn phép này, cử chỉ cao quý tao nhã này, nào giống như tiểu nhị giúp việc ở tiệm vịt quay? Rõ ràng là một công tử phong độ lịch lãm trong thời buổi hỗn loạn.

Thì ra tiểu nhị này vốn không phải là tiểu nhị gì cả, mà là Tả tướng tiếng tăm lừng lẫy của Đại Chu, cũng chính là thúc thúc của Phong Lăng Thiên, Phong Ngạo Thiên.

Có rất ít người biết, sau khi hạ triều, Phong Ngạo Thiên sẽ đến tiệm vịt quay nổi danh nhất kinh thành làm tiểu nhị.

Hấn không chỉ làm tiểu nhị ở tiệm vịt quay, chỉ cần Hoàng huynh của hấn – Hoàng đế Đại Chu cần, hấn cũng có thể là tiểu nhị kỹ viện, cũng có thể là tiểu nhị tiệm trà.

Có rất ít người biết, trừ là Tả tướng Đại Chu, Phong Ngạo Thiên còn phụ trách một ngàn ba trăm tên ám vệ trong ngoài kinh thành.

Hôm nay Phong Ngạo Thiên xuất hiện ở tiệm vịt quay này, chính là vì thăm dò hành trình của Thái tử Phong Lăng Thiên.

Biết được Phong Lăng Thiên đã hồi kinh, Phong Ngạo Thiên vốn định hồi cung, nhưng không ngờ đang về phòng gỡ bỏ đồ ngự trang, vừa vặn gặp Tô Hồng Tụ.

Nhớ tới Tô Hồng Tụ xinh đẹp tuyệt trần, mặt không chút tâm cơ, nhớ tới vừa rồi mình cầm tay nàng, lòng bàn tay mềm mại cảm xúc tinh tế, chẳng biết tại sao, trái tim Phong Ngạo Thiên đột nhiên đập mạnh và loạn nhịp.

Kể từ khi Hoàng huynh của hắn giao cho hắn chức trách tổng quản ám vệ, Phong Ngạo Thiên đã sớm thành thói quen gặp dịp thì chơi, lật lọng dễ trở mặt.

Hắn đã từng liên tiếp bảy ngày, cực nhọc ngày đêm, một tác cũng không rời, chăm sóc Lương Diễm Diễm hoa khôi đầu bài của Thúy Hồng lâu, đơn giản chỉ cần trái tim của băng sơn đại mỹ nhân Kinh thành thất lạc trên người hắn, liên tiếp tiết lộ rất nhiều tình báo quan trọng của đại thần trong triều.

Hắn đã từng núp trong phe phản loạn ở Kinh thành, xung huynh gọi đệ với thủ lĩnh, liêu minh kết giao, nhưng trong giai đoạn quan trọng nhất thì bán đứng đối phương, một lưới bắt hết những người trong phe phản loạn coi hắn như bằng hữu, như huynh đệ, thậm chí coi như người thân.

Phong Ngạo Thiên vốn cho rằng mình sớm không tìm.

Dù mới vừa rồi lúc dụ dỗ Tô Hồng Tụ, hắn cũng chỉ nghĩ đơn giản trong lòng, dáng dấp nữ nhân này thật xinh đẹp, giọng nói cũng dễ nghe, bởi vì hắn vẫn bận rộn làm việc cho Hoàng huynh, đến nay còn chưa lấy vợ, hôm nay không dễ dàng gì nhìn trúng một người, không bằng lấy nàng về nhà.

Phong Ngạo Thiên cho rằng mình đối với Tô Hồng Tụ không gì hơn cái này. Vì vậy khi Tô Hồng Tụ bị Sở Dật Đình lôi đi, Phong Ngạo Thiên không ngăn cản.

Nhưng mà, chuyện gì xảy ra?

Phong Ngạo Thiên ngờ ngác nhìn tay phải của mình, tay vừa cầm tay nhỏ bé tinh tế mềm mại trắng như phấn của Tô Hồng Tụ, nó vừa che chở bao dung trong lòng bàn tay tay nhỏ bé như châu như bảo, giống như bảo vật dễ vỡ nhất trân quý nhất trên thế gian này.

Chẳng qua chỉ buông tay nàng ra mà thôi.

Vì giúp Hoàng huynh vững chắc giang sơn Đại Chu, cả đời Phong Ngạo Thiên hắn buông tay ra nhiều, có nam nhân, có nữ nhân, tinh tế, thô ráp, có bằng hữu của hắn, thậm chí có cả huynh đệ dưới tay hắn.

Nhưng mà, chưa bao giờ có đôi tay nào cho hắn cảm giác như vậy.

Chẳng qua chỉ buông lỏng tay một cái mà thôi.

Vì sao tay của hắn lại đang không ngừng run rẩy?

Vì sao tay của hắn lại một mực không ngừng co quắp, nó tổn hại ý chí của hắn, nắm chặt hết lần này đến lần khác, giống như cố gắng nắm bắt thứ gì đó, giống như lưu luyến không dứt cảm giác mới vừa rồi, nhưng lại thất bại hết lần này đến lần khác, mỗi lần thất bại, nó lại khổ sở co rút một trận, cùng lúc đó, lòng Phong Ngạo Thiên giống như bị một thanh đao sắc bén nhọn đâm trúng, chia năm xẻ bảy, đau đớn sụp đổ.